

Sygn. akt III KK 507/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie **A. D. i R. Z.**

skazanych z art. 107 § 1 k.k.s. i innych

na posiedzeniu

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora (...) Wydziału Zamiejscowego Departamentu Do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej

na niekorzyść skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt IV K (...)

p o s t a n o w i ł:

pozostawić kasację bez rozpoznania, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy prawa i nie powinna zostać przyjęta przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) (Przewodniczącego Wydziału) w toku postępowania okołokasacyjnego.

Zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Powyższe ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz w wypadku określonym w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 k.p.k.) W przedmiotowej sprawie w stosunku do A. D. i R. Z. zapadł prawomocny wyrok

skazujący. Prokurator w kasacji zaś zarzucił mające wpływ na treść rozstrzygnięcia rażące naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na tym, że sąd odwoławczy w wyniku rozpoznania środka odwoławczego nie poddał wszechstronnej, rzetelnej analizie zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji oraz nie ustosunkował się do nich w uzasadnieniu w stopniu wystarczającym, dlatego zarzuty i wnioski uznał za niezasadne, zwłaszcza w części kwestionującej obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 399 §1 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. poprzez pominięcie w opisie czynów przypisanych oskarżonym A.D. i R.Z. wszystkich aspektów ich zachowań istotnych dla oddania kryminalnej zawartości przestępstw karno - skarbowych w postaci niezgodnego z ustawą urządzania i prowadzenia gier na ustalonych automatach o numerach fabrycznych AZ, w ustalonym czasie, w ustalonych miejscach mieszczących się w ustawowych znamionach tego typu przestępstwa o charakterze wieloczynowym i trwałym, poprzez niewskazanie, że oskarżeni: powierzyli obowiązki nadzorowania gier hazardowych i obsługi automatów w zakresie wypłat wygranych z klucza osobom bez świadectwa zawodowego, wbrew wymogom przepisu art. 19 ust. 1 ustawy o grach i zakładach wzajemnych, a następnie art. 24 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, urządzali i prowadzili gry na automatach do gier o niskich wygranych, wiedząc, że automaty te nie są automatami do gier o niskich wygranych zgodnie z wydanymi przez Ministerstwo Finansów poświadczeniami rejestracji GL-1, w rzeczywistości pozwalały na uzyskanie jednorazowej wygranej wyższej od maksymalnej dopuszczalnej wygranej oraz za grę za stawkę wyższą niż dopuszczalna i w związku z tym nie spełniały wymogów technicznych zgodnych dla automatów podlegających przepisom art. 2 ust. 2b ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, a następnie art. 129 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, **błędnie uznając, że stanowiłoby to przekroczenie granic oskarżenia**, co skutkowało ograniczeniem zakresu przypisanych oskarżonym czynów z art. 107 § 3 k.k.s., wyłącznie do naruszenia art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych, a następnie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, z pominięciem pozostałych przepisów naruszonych przez oskarżonych tj. art. 2 ust 2

b, art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych oraz art. 24 ust. 1, art. 129 ust. 3 ustawy o grach hazardowych, co skutkowało utrzymaniem w mocy wydanego z naruszeniem ww. przepisów prawa procesowego wyroku Sądu Okręgowego w G..

Skoro zatem kasacja nie została wniesiona przez podmiot szczególny i nie została oparta na zarzucie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. (na stwierdzenie takich uchybień nie pozwala także analiza akt sprawy), to kasację tę należało uznać za niedopuszczalną z mocy prawa i w oparciu o art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić ją bez rozpoznania.

as